

Δημ. Κόκκος

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΜΟΥ

ΥΠΟ

ΔΗΜ. ΚΟΚΚΟΥ

•••••

I

Ο ΣΚΥΛΟΣ μου εἶνε πολὺ πρωτότυπο σκυλί,
Μὰ ἡ πρωτοτυπία του βεβαίως εἶναι τόση,
Ποῦ μερικοὶ τὸν ἀγαποῦν καὶ τὸν μισοῦν πολλοί,
Ἄλλὰ καὶ τὸν συχαίνονται εὐλιχρινῶς καμπόσοι !
Ὅμως αὐτὸς τοὺς φίλους του ἀπ' τοὺς ἐχθροὺς γνωρίζει,
Καὶ διὰ τοῦτο καὶ τοὺς μὲν, ὡς καὶ τοὺς δέ . . . γαυγίζει !

Ἄλλὰ κανεῖς, παρακαλῶ, μὴ παραξενευθῆ,
 Γιατὶ κανεῖς σας σήμερα πιστὸ δὲν ἔχει φίλο·
 Κι' ἂν ἓνας—ὄχι ἑκατὸ—φίλος πιστὸς βρεθῆ,
 Νὰ τοῦ χαρίζω στὴ στιγμὴ τὸν προσφιλῆ μου σκύλο!
 Ὅμως κανεῖς δὲν βρίσκεται κ' ἔχω χαρὰ μεγάλη,
 Ποῦ μένω μὲ τὸ σκύλο μου ἀχώριστος καὶ πάλι.

Ἴσως στὴν ἀρχαιότητα ὑπῆρχον μερικά,
 Ὡς λέγουν, παραδείγματα μοναδικῆς φιλίας,
 Ὑπῆρχον πλὴν μᾶς ἔμειναν ἀρχαιολογικά,
 Μεθ' ὅλης τῆς προγονικῆς ἀρχαίας μας εὐκλείας·
 Ὑπῆρχον φίλοι-ἀδελφοί, καὶ δὴ τυραννοκτόνοι,
 Μὰ σήμερα ὁ ἀδελφὸς τὸν ἀδελφὸ σκοτόνει! . .

Ἐγὼ λοιπὸν καὶ ἀδελφούς καὶ φίλους παραιτῶ,
 Καὶ τὸν πιστό μου σύντροφο σκοπεύω νὰ ὑμνήσω . . .
 Ἀλλὰ πρὸ τούτου, Κύριοι, μιὰ χάρη σᾶς ζητῶ,
 Συντόμως, ὅσον δύναμαι νὰ τὸν βιογραφήσω.
 Ἄν σκύλον κι' ὄχι ἄνθρωπον τὸν ἔπλασε ἡ φύσις,
 Ἐχει τὸν βίον του μεστὸν μ' ἐλπίδας κι' ἀναμνήσεις.

II

Ἦτο, θαρρῶ, ἀνοίξειως χρυσῆ πρωταπριλιά,
 Ὅποταν εἶδε καὶ αὐτὸς τὸ φῶς λαμπρᾶς ἡμέρας·
 Ἄλλ' ἐπειδὴ ἀόμματα γεννῶνται τὰ σκυλιά,
 Θὰ ἐγεννήθη πιθανῶς τὸ σκοτεινὸν ἐσπέρας.
 Ἐμειν' ἡμέρας ἀρκετὰς μὲ μάτια τυφλωμένα,
 Κ' ἴσαν τὰ πάντα δι' αὐτὸν καὶ ἄγνωστα καὶ ξένα.

Ἡ μήτηρ του ἦτο μικρὰ Λεβρέτα σταχτερή,
 Ἄλλ' ὁ πατήρ του φαίνεται ἰθαγενής νὰ ἴναι.
 Καὶ μάλιστα ψωρόσκυλος— ἂν μᾶς τὸ συγγωρῆ—
 Τοιούτους τρέφουν παμπληθεῖς αἱ κλασικαὶ Ἀθῆναι . . .
 Ἐκ τῶν γονέων δὲ αὐτῶν, χωρὶς νὰ καταλάβῃ,
 Γεννήθηκε τὸ εὐμορφο καὶ παχουλὸ κουτάβι.

Κι' ὅταν τὰ μάτια ἔπαυσε νὰ ἔχῃ σφαλιστά,
 Κ' ἔβλεπε πῶς τριγύρω του σκυλάκια ἦσαν ἄλλα,
 Κ' ἔτρεχε στὴ μανοῦλᾶ του μὲ πόδια τρεκλιαστά,
 Κ' ἔκανε πῶς τὴν γαύγιζε γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ γάλα,
 Τότε κ' ἐγὼ ἐξάπλωσα τὴν ληστρική μου χεῖρα,
 Καὶ τὸ κουτάβι τὸ μικρὸ ἐδιάλεξα κ' ἐπῆρα!

Ἔτσι συμβαίνει δυστυχῶς ἐδῶ καμμιά φορὰ,
 Ἄλλοι νὰ κάνουν τὸ παιδί καὶ νὰ τὸ παίρνουν ἄλλοι . . .
 Ἄλλ' ἡ μητέρα ἔμεινε μὲ τ' ἄλλα τῆς μωρᾶ,
 Καὶ δὲν μ' ἐφάν' ἡ θλιψίς τῆς παραπολὺ μεγάλῃ·
 Ναὶ μὲν ὡς μήτηρ ἔπρεπε νὰ ἴν' ἀπελπισμένη,
 Ἄλλ' ἦτο στὰς ἀπαγωγὰς πολὺ συνηθισμένη.

Ἐν τούτοις ἔφερα κ' ἐγὼ στὸ σπίτι τὸ σκυλί,
 Καὶ μόνο γάλα τοῦ ἴδιου νὰ τρώγῃ κάθε ἡμέρα,
 Κ' ἐκεῖνο τόσο ἔξυπνο, μὰ καὶ μωρὸ πολὺ,
 Ποιὸς ζεῦρει ἂν δὲν μ' ἔπαιρνε ἀκόμη γιὰ μητέρα!
 Ἐγὼ δὲν ἤμπορῶ νὰ πῶ πῶς τὸ υἱοθετοῦσα,
 Μὰ ὅσο ἐμεγάλωνε καὶ τόσο τ' ἀγαποῦσα.

Κι' ὅσο περνοῦσεν ὁ καιρὸς 'μεγάλωνε κι' αὐτό,
 Καὶ πάντοτε ὠμόρφαινε στὸ σχῆμα καὶ στὸ χροῖμα,
 Ὡς ποῦ μιὰ 'μέρα ἔγινε σκυλάκι ζηλευτό,
 Μὲ τὸ κομψὸ τῆς μάννας του καὶ λιγυρὸ τῆς σῶμα.
 Στὸν ἄγνωστο πατέρα του δὲν φαίνεται ν' ἀνήκει,
 Κ' οὐδὲ περὶ πατρότητος θὰ τοῦ κινήσῃ δίκη !

Μεγάλωνε, κ' ἐγὼ μ' αὐτὸ περνοῦσα τὸν καιρὸ.
 Γιατ' ἀγαποῦσε σ' ἄν παιδὶ κ' ἐκεῖνο τὰ παιγνίδια·
 Μὰ μιὰ φορὰ ποῦ ἔτυχε νὰ τὸ στενοχωρῶ,
 Μὲ τὰ λεπτὰ δοντάκια του, μὲ δόντια σ' ἄγκιδια,
 Χωρὶς νὰ θέλῃ τὸ φτωχό, τὸ χέρι μου δαγκώνει,
 Καὶ τὸ μικρὸ μου δάκτυλο ἀρχίζει νὰ ματώνῃ !

Νὰ μὲ δαγκώσῃ ! ὦ στιγμή ἀνέλπιστος, κακὴ . . .
 Καὶ νὰ ματώσῃ μάλιστα, καὶ νά'ναι καλοκαῖρι,
 Καὶ λυσσασμένα τὰ σκυλιὰ ν' ἀκοῦς ἐδῶ κ' ἐκεῖ,
 Καὶ ὁ Παστέρ τὸ φάρμακον τῆς λύσσης νὰ μὴν 'ξέρῃ,
 Καὶ νὰ φορῶ τὴν ἄσπρη μου τυχαίως πουκαμίσσα,
 Ὡ πῶς δὲν ἐτρελλάθηκα, προτοῦ μὲ πιάσῃ λύσσα !

Σ' ἄν σχοινοβάτης στὴ στιγμή τὰ ροῦχά μου φορῶ,
 Καὶ στὸ γιατρό μου σ' ἄν καπνός, σ' ἄν ἀστραπὴ πηγαίνω.
 Γιατρέ, τοῦ λέγω, σῶσέ με, γιατρέ μου, δὲν μπορῶ,
 Γιατρέ μου, εἶμαι ἄρρωστος, γιατράκο μου, πεθαίνω,
 Γιατρέ, σκυλι μὲ δάγκασε, γιατρέ, τὸ νοῦ θὰ χάσω,
 Γιατρέ μου, γιάτρεψέ μ' εὐθύς, γιατί θὰ σέ . . . δαγκάσω !

- Ἦτο λυσσάρικο σκυλί; ὁ δόκτωρ μ' ἐρωτᾷ,
 — Ὅχι, γιατρέ μου, τ' ἀπαντῶ, ἴτο μικρὸ κουτάβι . .
 Μὰ τότε μ' ἀπορία του στὰ μάτια μὲ κυττᾷ,
 Καὶ εἶναι, λέγει, σὲ καιρὸ κανεὶς νὰ τὸν προλάβῃ . . .
 — Νὰ μὲ προλάβῃς; μὰ λοιπὸν ἐλύσσαξα; ὁμίλει!
 — Δὲν ἴλυσσαξε ὁ φίλος μου, τῆς Μιχαλοῦς ὀφείλει!

Εἶπ' ὁ γιατρός, καὶ στὴ στιγμὴ τὸ δάγκαμα ξεχνῶ,
 Τρέχω στὸ σπίτι, τὸ λαμπρὸ σκυλάκι μου γυρεύω,
 Καί, ὅπως ὅταν ἔκανα ταξεῖδι μακρινό,
 Τὸ πιάνω, τὸ διπλοφιλῶ, τὸ σφίγγω, τὸ χαδεύω!
 Κι' αὐτό, σὰν νὰ 'κατάλαβε τὴν κεφαλὴ του σκύβει,
 Μὲ γλύφει, τὴν οὐρὰν κουνεῖ, μὰ τὰ δοντάκια κρύβει!

Αἶ, ἀπὸ τότε πειὸ πολὺ ἀκόμη τ' ἀγαπῶ . . .
 Ἄλλὰ κ' αὐτὸ ἀπὸ κοντὰ καθόλου δὲν μ' ἀφίνει!
 Ὅταν ἀπ' ἔξω ἔρχομαι, φωνάζει χαρωπὸ,
 Καὶ σπίτι σκυθρωπότεατο χωρὶς ἐμὲ θὰ μείνῃ!
 Καὶ τόσο εἶν' εὐγενικό, κι' ὄχι σκυλὶ τοῦ δρόμου,
 Ὅπου μιὰ ἡμέρα τοῦδωκα καὶ τὸ ψευδώνυμό μου.

III

Ὁ Dock εἶνε περίφημο ἀληθινὰ σκυλί!
 Δὲν εἶναι ζῶον λογικόν, μὰ ἔχει τέτοια γνῶσι,
 Ὅπου ἔμπορεῖ σὰν ἄνθρωπος κι' αὐτὸ νὰ μὴ 'μιλῇ,
 Μὰ σὲ πολλοὺς ἀνθρωπινὰ μαθήματα νὰ δώσῃ.
 Μπορεῖ νὰ μὴν βουλευέται, ἔμπορεῖ καὶ νὰ μὴν κρίνῃ,
 Ἄλλ' ἀγαπᾷ, χωρὶς κανεὶς ῥοσφέτεια νὰ τοῦ δίνῃ.

Εἶπα ῥοσφέτια κι' ἄθελα ὁ νοῦς μου μὲ καλεῖ
 Εἰς τοῦ κοινοβουλίου μας τὰς θυελλώδεις σφαιράς. . .
 Ἄλλ' ἂν τὸ κοινοβούλιον ἦτο κυνῶν Βουλὴ,
 Ἴσως ἐκεῖ θὰ ἔβλεπαμε σκηναὶς ἀνθρωποτέρας !
 Ἐν τούτοις τὴν πολιτικὴν ἀφίνω κατὰ μέρος,
 Καὶ πάλιν ἐπανέρχομαι στὸ Σκύλο μου ἐγκαίρως !

Ὅπου πηγαίνω καὶ σταθῶ μαζύ μου θὰ ἴβρεθῆ,
 Καὶ πάντοτε στὰ μάτια μου τὰ μάτια του καρφώνει·
 Μαζύ μου στὸ κρεβάτι μου κι' αὐτὸς θὰ κοιμηθῆ,
 Καὶ λές, πῶς ὕπνος καὶ ζωὴ παντοῦ μᾶς ἀδελφώνει !
 Στὴν πόλι καὶ στὴν ἐξοχὴ, στὴ χώρα μας στὰ ξένα,
 Ἐγὼ δὲν ζῶ χωρὶς αὐτόν, κι' αὐτὸς χωρὶς ἐμένα.

IV

Ὁ σκύλος μου οὐδέποτε ὑπῆρξε κυνηγός,
 Καὶ τὸ μαντύλι μιὰ φορὰ δὲν ἔτρεξε νὰ πάρῃ,
 Ποτὲ δὲν τὸν συνήνητησε στὸ βίσι του λαγῶς,
 Καὶ στὴν κουζίνα πάντοτε ἀνηλεῶς φερμάρει·
 Ἄλλ' ἔχει κυνηγητικὸ καὶ τρέξιμο καὶ μάτι,
 Κι' αὐτὸ πικρὰ τ' ὁμολογοῦν τῆς γειτονιαῖς οἱ γάτοι.

Ὁ σκύλος μου, σᾶς βεβαιῶ, ἔχει παιδιοῦ καρδιά,
 Ἄλλὰ καὶ μιὰ συνήθεια, ποῦ τὸν διασκεδάζει,
 Νὰ σοῦ γαυγίζῃ ἔξαφνα τὰ ξένοιαστα παιδιὰ. . .
 Μὰ δὲν τὰ πείραξε ποτὲ καὶ μόνο τὰ τρομάζει !
 Αἶ μιὰ κακὴ συνήθεια, μὰ καὶ πολὺ ἀθῶα,
 Θαρρῶ, πῶς ἐπιτρέπεται νὰ ἔχουν καὶ τὰ ζῶα !

Μὰ ἔχει προτερήματα ἐξ ἄλλου ζηλευτά,
 Καὶ πρῶτον στὸν περίπατο μαζί μου σ' ἄν πηγαίνει,
 Τὴν ὥραν ποῦ ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἀμέριμνος κυττᾶ,
 Ἄν ἀπαντήσῃ ἕξαφνα κάμμιά του ἐρωμένη,
 Καὶ μολονότι τρυφερῶς τὸν προκαλεῖ ἐκείνη,
 Ἐκεῖνος εἰς τοῦ ἔρωτος τὰς φλόγας τὴν ἀφίνει !

Κι' ὅταν μιὰ μέρα ἔτυχε, μὰ μόνο μιὰ φορά,
 Τὴ λυγερὴ μητέρα του στὸ δρόμο ν' ἀπαντήσῃ,
 Ὡ τί παιγνίδια, τί φωναῖς καὶ τί τρελὴ χαρὰ,
 Ποῦ σκύλου γλῶσσ' ἀδύνατο νὰ μᾶς τὴν ἐξηγήσῃ . . .
 Μὰ τῆς φιλίας ἢ φωνὴ ἀντήχησεν ἀγρία,
 Κι' ἀφῆκε τὴν γεννήσασαν εἰς τοῦ λουτροῦ τὰ χρύα !

Τοιοῦτος σκύλος ἕξοχος, τέτοιο λαμπρὸ σκυλί,
 Ἦτο νομίζω ἄξιο τῶν στίχων μου καθ' ὅλα . . .
 Κι' ἐνῶ πολλοὶ τὸν κυνηγοῦν καὶ τὸν μισοῦν πολλοί,
 Αὐτὸς ποτὲ δὲν ἔδωκε εἰς τοὺς ἐχθροὺς του φόλα !
 Αὐτὸς ὑπῆρξε πάντοτε καλὸς πρὸς ὅλους φίλος,
 Γιατὶ δὲν εἶναι ἄνθρωπος, ἀλλ' εἶναι μόνον σκύλος !

